

I Aaleedning
af
En tier Broders
I Livet
Velærbaerdige

Herr Johann Sarman Mariager,

Sogne-Præst til Fanøe Meenigheder i Bergens Stift.

(Fød den 23de October 1729. og døde den 24de Junii 1764.)

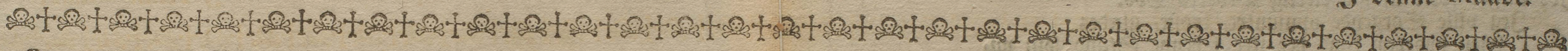
Hans Opløsning af dette Dods Legeme

Imprimatur,

FRIDRICH ARENTZ.

tænker en dybsørgende Broder

I denne Maade.

Min Broder! O! det Ord opvækker Kierlighed,
Min Broder død O! Ord, som slaer mit Hierte ned.
O! Store GUD, hvad maa jeg til din Gæse siige!
Din Omgang er som du i Alt forunderlig,
Jeg ey for dristig tør i din Huusholdning kiige,
En Majestatist Glands kand lat betage mig:
Den mindste af din Wiisdoms Straale
Er større end min Sands kand taale.

Du fører lykkelig til Velstand Gæse Brød,
Du høyer mægtelig ved Svagheds valdig Stød,
Du gier at Verden os i mange Ting maa seye,
Du lar vor Lykke groe til Eders høye Tøp;
Men i det samme lar du os dog finde Møye,
At vi fra Støvet skal vort Dye vende op,
Og stunde til de høye Sale
Hvor vores Soel ey skal neddake.

Vi i en ussel Krop maa være kostbar Stæh,
Og ofte fele Dee midt i vor kronet Vel.
O! Store Nanders Nand, som alle Nander prøver,
Hvis Sierning udi Alt maa kiendes aandelig,
Du tide midt udi Fred med Bitterhed bedrøver,
At Himmel-Stremmen maa til Lyst udgyde sig.
Du Afkeblander vores Kage,
At Himmel-Brod os best maa smage.

Hvor skal et syndigt Leer vel være Møye frie?
Den er lykkelig, som best stikker sig deri.
Vil andre pukke paa sin Sundhed gode Dager,
O! De er derfor ey foruden Fare sadt;
Man dræbes ikke af den korte Livets Plage,
Som aabner Beyen til den største Gæse-Skat.
Ulykke bliver beste Lykke
Naar vi iklædes Livets Smykke.

Den daarlige Fornuft os ofteste gier blind,
Saa at vi demmer tidt, som udi Beyr og Bind.
Den Tanke sundest var naar vi saae andre liide:
Hvo veed om verre Dndt kand ikke hændes dig?
At vi betragtede Tilstanden paa hin Side,
Da GUDS og vores Dom aldeles blir ulig.
O! Blinde Dom, usunde Tanke,
Som uden Grændserne vil vanke.

Jeg skriver dette med et Sorg betvinget Sind
Der i GUDS skulte Bey er gandske rykket ind.
Jeg ville see; men see! Et glimt af Guddoms Gæse,
Betager saa mit Syn, at jeg Forundringsfuld
Maa raabe: Store GUD! Hvor all din Dom maa være
Ugranskkelig for den, som er kun Støv og Muld.
Vi kand saa længe Sloe og Gabe,
At vi forrykt vor Sands maa tabe,

Hvi vader du min Mand i denne dybe Grund,
Hvor all Selv-Kloghed ey fand finde nogen Bund,
Hvor viise Siæle maa seæ all Forstand sig dømme,
Hvor Engle raabe maa tre gange: Hellig GUD?
Sæg dog til Land igien, at ikke disse Strømme
Skal Drukne matte Kraft, som ey fand holde ud.
Gjør dig kun færdig at tilbede
Den Haand, som er i Alting reede.

Jeg gierne vil gaae ud af dette dybe Hav;
Men See! Jeg falder om igien, som i en Grav.
Jeg tænkte, O! Min GUD, hvi ville du bedrøve
Saa Dydig Mage til en Trofast Vgte-Ben?
Hvi ville du nu, at Hun denne Skaal skal prøve,
At sidde som forladt da Hendes Mand gif hen?
Men, hvad forladt? Du ey forlader;
Du er jo Enters Mand og Sæder.

Jeg glemme maa mig selv, at ikke dette Stød
For meget føles af saa kjerlig Broders Død.
Jeg ville Sørgende opmuntre, troste, glade;
Men hvordan fand det skee i denne Stand som nu
Da jeg fand neppe selv mig holde for at græde,
Helst naar Hans Afskeds Ord de rinder mig ihu.
Ach! Kjerlighed, Dit Levnet fulgte,
Du den i Døden ikke dultte.

Svad er nu meer igien end jeg erindrer mig,
At jeg et Leer-Kar har, som Dit var brækkelig.
Jeg samle bør min Siæl til Evighedens Tanke,
Og gjør du ligesaa, som læser disse Ord:
Det fastsadt er at døe for alle, som maa vanke
I Dødeligheds Støv her paa en møysom Jord.
Begynd at døe, saa du fand leve,
Og hist i himmelsk Glæde sveve.

